

از شعله ور کردن آتش جنگ خودداری کنید
جنگ برای اکثریت اهالی فاجعه آفرین و برای
اقلیت لاشخوران جنگی ارمغان آور
نگ و نفرت بر جنگ افروزان و جنایتکاران جنگی
گسترده ترو مستحکم تر باد همبستگی اکثریت اهالی
جامعه بمثابة قربانیان جنگ آمریکا-اسرائیل
و ایران و جنگ چهل اندی ساله اقلیت در قدرت
حکومت اسلامی در ایران

- هشتمین روز اعتصاب کارگران کارخانه آهنگری تراکتورسازی ایران در اعتراض به عدم پرداخت 2 ماه حقوق

- ادامه اعتراضات کارگران شرکت مدیریت طرح های صنعتی ایران (IPMI) نسبت به عدم پرداخت 3 ماه حقوق و وعده های توخالی مدیریت

- بیانیه جمعی از فعالین زیست محیطی، انجمن های مردم نهاد، اساتید دانشگاه، کوهنوردان و جوامع محلی کوردستان در مورد آبگیری سد ژاوه

در شرایط کنونی سد ژاوه نباید آبگیری شود

- ادامه کمک های خودجوش جمعی از اهالی سیستان و بلوچستان به افغانستانی های محصور در اردوگاه ها برای ردمرز و تلاش های مذبحخانه صاحب منصبان دستگاه رهبری برای مصادره

- دیدار جمعی از اعضای سندیکا با ابراهیم مددی

- جان باختن یک کارگر در داراب زیرآوار ریزش کانال آب و فاضلاب

***هشتمین روز اعتصاب کارگران کارخانه آهنگری تراکتورسازی ایران در اعتراض به عدم پرداخت 2 ماه حقوق**

روز جمعه 27 تیر، خبرهشتمین روز اعتصاب کارگران کارخانه آهنگری تراکتورسازی ایران با حدود هزار کارگر و واقع در تبریز، کیلومتر 5 جاده سردرود، در اعتراض به عدم پرداخت 2 ماه حقوق در رسانه ها و شبکه های اجتماعی منتشر شد.

طرح ایجاد کارخانه تراکتورسازی ایران در مهرماه سال 1346 در چهارچوب مفاد موافقت نامه همکاری فنی و اقتصادی فی ما بین دولت ایران و رمانی به منظور ساخت یک نوع تراکتور اونیورسال به قدرت 65 اسب بخار به مرحله اجرا گذاشته شد.

بازنگری های بعمل آمده در سال 1353 منجر به عقد قرارداد با شرکت MF انگلیس در جهت تولید تراکتورهای MF فراهم شد.

در سال 1354 طرح ایجاد کارخانه تراکتورسازی ایران به پنج پروژه تحت عناوین ساخت قطعات و مونتاژ تراکتور، خدمات صنعتی، ریخته گری، ساخت موتور و آهنگری تفکیک گردید.

پروژه آهنگری بر اساس برنامه ریزی های مدون به منظور دستیابی به تولید کلیه قطعات آهنگری مورد نیاز گروه صنایع تراکتورسازی و سایر شرکت ها و موسساتی که به قطعات فورج نیاز دارند در مساحتی به وسعت 11 هکتار به وجود آمد و در بهمن ماه 1367 به مرحله بهره برداری رسید. بر اساس طرح تفکیک کارخانه تراکتورسازی در آذرماه سال 1366 به عنوان یک شرکت مستقل ثبت گردید.

در سال 1376 در چارچوب سیاست دولت در جهت واگذاری سازمان های دولتی به بخش خصوصی و با تغییر ماهیت شرکت از سهامی خاص به سهامی عام، مقدمات لازم جهت عرضه سهام شرکت در بورس اوراق بهادار آماده شده و نسبت به عرضه سهام به متقاضیان اقدام گردید. خصوصی سازی، همگام با کاهش تقاضا و رکود شدید بازار باعث گردید تا اثرات نامطلوب بر روی تولید کنندگان قطعات خودرو گذاشت و شرکت آهنگری تراکتورسازی ایران را با چالش های جدی روبه رو کرد.

در اوایل دهه 80 این شرکت به ورطه نابودی کشانده شد و 250 کارگر این شرکت به مدت 18 ماه حقوق و مزایا دریافت نکردند، در نهایت عمده سهام این شرکت در سال 1389 به مدیریت کنونی، خانواده باویلی تبریزی انتقال یافت.

***ادامه اعتراضات کارگران شرکت مدیریت طرح‌های صنعتی ایران (IPMI) نسبت به عدم پرداخت 3 ماه حقوق و وعده های توخالی مدیریت**

روزجمعه 27 تیر، خبر ادامه اعتراضات کارگران شرکت مدیریت طرح‌های صنعتی ایران (IPMI) واقع در فاز 14 پارس جنوبی نسبت به عدم پرداخت 3 ماه حقوق و وعده های توخالی مدیریت مبنی بر پرداخت بخشی از مطالبات، در شبکه های اجتماعی منتشر شد.

درهمین رابطه: فریاد 600 کارگر فاز 14 پارس جنوبی: سه ماه بدون حقوق

بنا بر گزارشهای منتشره در شبکه های اجتماعی، بیش از ۶۰۰ کارگر شرکت مدیریت طرح‌های صنعتی ایران (IPMI) در فاز ۱۴ پارس جنوبی با تنظیم شکایتی دسته‌جمعی، خواهان پرداخت معوقات سه‌ماهه حقوق و مزایا، خسارات تأخیر مطابق ماده ۲۲ قانون کار و پرداخت کلیه مطالبات خود از این شرکت شدند.

این کارگران اعلام کرده‌اند از ابتدای اردیبهشت ۱۴۰۴ تاکنون حقوق و مزایای قانونی خود را دریافت نکرده‌اند و این وضعیت، فشار شدید اقتصادی و آسیب‌های روانی به خانواده‌های آنان وارد کرده است.

بنا بر این گزارشها، در جلسه‌ای که ۱۷ تیر ۱۴۰۴ با حضور مدیرعامل شرکت IPMI برگزار شد وی اعلام کرد تلاش می‌شود تا پایان ماه جاری بخشی از حقوق معوق پرداخت شود اما پرداخت پاداش‌ها و مزایای مناسبتی از بهمن ۱۴۰۳ به بعد را لغو شده دانست و گفت این پرداختها موضوعیت قانونی در شرکت دولتی ندارد.

همچنین او از برنامه‌ریزی برای اخراج بخشی از کارکنان تا پایان شهریور به منظور "چابک‌سازی شرکت" خبر داد. این در حالی است که بسیاری از کارکنان فعلی سابقه‌ای بیش از ۱۴ سال همکاری با IPMI دارند.

***بیانیه جمعی از فعالین زیست محیطی، انجمن‌های مردم نهاد، اساتید دانشگاه، کوهنوردان و جوامع محلی کوردستان در مورد آبیگری سد ژاوه**

در شرایط کنونی سد ژاوه نباید آبیگری شود

در شرایط کنونی، آبیگری سد ژاوه به صورت «مرحله‌ای و اصطلاحاً گام‌به‌گام مدیریت‌شده»، بازی خطرناک و از پیش باخته‌ای است.

با وجود آلودگی بالای رودخانه‌های قشلاق و گاوهرود، و پس از گذشت بیش از ده سال، اکنون آبیگری ناگهانی و بی‌سروصدای سد ژاوه بدون در نظر گرفتن ملاحظات زیست‌محیطی و عواقب فاجعه‌بار آن در حال انجام است. این آبیگری به اصطلاح «مرحله‌ای و گام‌به‌گام»، بدون ارتقای کامل

و توسعه مناسب تصفیه‌خانه فاضلاب شهر سمنجان، بدون ساماندهی شیرابه محل دفن زباله این شهر و صرفاً با انتقال آن به تصفیه‌خانه و رقیق‌سازی، بدون اجرای فعالیت‌های پیش‌نیاز از جمله تأمین حقابه کشاورزان و باغداران مسیر، و بدون اخذ موافقت دستگاه‌های مرتبط و صاحب‌نظران استان صورت گرفته است. این اقدام علاوه بر نابود کردن زیستگاه‌های مسیر رودخانه و حریم در فصل گرم سال و تهدید کشاورزی منطقه، منجر به ایجاد مخزنی از آب با کیفیت نامناسب حاوی گاز متان و بوی تعفن سولفید هیدروژن در کریدور هوای شهر سمنجان خواهد شد و در صورت استفاده از این آب برای کشاورزی، تهدیدی جدی برای آب و خاک منطقه و بهداشت و سلامت ساکنان به شمار می‌رود.

شایان ذکر است که انتخاب گرم‌ترین روزهای سال (که بالاترین نیاز آبی وجود دارد) برای آبیگری، آن هم در شرایطی که حتی امکان بهره‌برداری از آب ذخیره‌شده برای اهداف تعیین‌شده سد وجود ندارد، نشان‌دهنده شتابزدگی در بدترین زمان ممکن است.

براساس چهارمین صورت‌جلسه کارگروه اجرایی مدیریت کیفیت منابع آب کردستان مورخ ۵ خرداد ۱۴۰۴ درباره رفع موانع آبیگری سد، صراحتاً آمده است که به دلیل تخلیه بخش قابل توجهی از آب‌های سطحی، چشمه‌ها و قنات‌های سمنجان به شبکه جمع‌آوری فاضلاب و انتقال به تصفیه‌خانه، اختلال در فرایند تصفیه و افزایش میزان بای‌پس (bypass) و در نهایت کاهش راندمان تصفیه‌خانه اتفاق افتاده است. در این شرایط، براساس طرح ارتقا و توسعه تصفیه‌خانه فاضلاب، احداث تصفیه‌خانه شماره ۳ متناسب با حجم جریان بای‌پس و با در نظر گرفتن افزایش جمعیت نواحی منفصل تا افق ۱۴۲۵ ضرورت دارد (بند ۴). در بند ۵ نیز به نبود ساماندهی و مدیریت فاضلاب بیش از ۸۰ روستای بالادست سد ژاوه اعتراف شده است و در بند ۶ به صراحت اذعان شده که سد ژاوه فاقد مطالعات پیوست سلامت است.

در نهایت، پرسش کلیدی مردم کردستان، دهگلان و قروه (به عنوان مقصد انتقال آب ژاوه) این است که آیا می‌توان سد ژاوه را آبیگری کرد؟ با توجه به شرایط کنونی، ساماندهی فاضلاب ۸۳ روستا و شهر سمنجان و جلوگیری از ورود پساب به مخزن سد، امری ناممکن به نظر می‌رسد؛ چرا که نه اراده‌ای برای این کار وجود دارد و نه منابع و پشتوانه‌ای برای تحقق آن. از سال ۱۳۹۹ تاکنون (نزدیک به ۵ سال)، مسئولان مربوطه وعده آبیگری و بهبود شرایط و جذب اعتبارات را داده‌اند، اما در عمل، نه تنها مسئله ژاوه حل نشده بلکه وضعیت بدتر شده است. در آخرین پایش آب ورودی سد ژاوه توسط یکی از اساتید متخصص حوزه اکولوژی آب دانشگاه کردستان، فسفر کل 0/647 میلی‌گرم بر لیتر، ازت کل 3/19 میلی‌گرم بر لیتر، توتال کلیرم و فکال کلیرم هر دو بیش از 1100 cell/ml گزارش شده‌اند که فراتر از حد مجاز است. بنابراین، در صورت آبیگری، این سد بدلیل بار میکروبی بالا، غلظت بسیار زیاد فسفر و بلوم‌های شدید جلبکی می‌تواند به آلوده‌ترین سد کشور تبدیل شود. ایجاد یک دریاچه فاضلابی در قلب منظر فرهنگی هورامان، به عنوان سایت میراث جهانی یونسکو، ضربه‌ای جبران‌ناپذیر به منطقه هورامان وارد خواهد کرد.

از این رو، ما فعالان محیط زیست و کوهنوردی، سازمان‌های مردم‌نهاد (NGOs) اساتید دانشگاهی، جامعه مدنی و جوامع محلی هشدار و اعتراض جدی خود را نسبت به آبیگری سد مخزنی ژاوه به دلیل آثار و پیامدهای مخرب زیست‌محیطی، اجتماعی و اقتصادی و با استناد به ادله فنی (پیامدهای

مذکور) و حقوقی (عدم رعایت حقوق حقابهبران) اعلام می‌داریم و از دستگاه‌های ذی‌ربط درخواست رسیدگی فوری به منظور جلوگیری از بروز پیامدهای ناگوار این اقدام را داریم.

***ادامه کمک های خودجوش جمعی از اهالی سیستان و بلوچستان به افغانستانی های محصور در اردوگاه ها برای ردمرز و تلاش های مذبحانه صاحب منصبان دستگاه رهبری برای مصادره**

آخرین تصاویرها و گزارش های منتشره بتاریخ 27 تیر، از ادامه کمک های خودجوش جمعی از اهالی سیستان و بلوچستان به افغانستانی های محصور در اردوگاه ها برای ردمرز، خبر می دهند.

به گزارش یک منبع خبری محلی، در حالی که صدها هزار مهاجر افغانستانی در هفته‌های اخیر به‌صورت اجباری از نقاط مختلف ایران اخراج و به کمپ‌های مرزی از جمله در زاهدان، زابل و میلک منتقل شده‌اند، منصور بیجار، استاندار سیستان و بلوچستان، در گفت‌وگو با صدا و سیما با ادعاهایی غیرواقعی و کذب کمک های خودجوش اهالی سیستان و بلوچستان را به نهادهایی چون «ستاد اجرایی فرمان خمینی»، «عتبات عالیات»، «جمعیت هلال احمر» و مواکب تاسوعا و عاشورا نسبت داده است.

بیجار این سخنان غیر واقعی را شرايطی مطرح کرده که بسیاری از گزارش‌های میدانی و شواهد عینی نشان دهنده آن است که کمکرسانی به مهاجران عمدتاً توسط اهالی صورت گرفته و نهادهای رسمی حکومت اسلامی حضوری در این همیاری مردمی نداشته‌اند.

***دیدار جمعی از اعضای سندیکا با ابراهیم مددی**

روز چهارشنبه ۲۵ تیرماه، جمعی دیگر از اعضای سندیکای کارگران شرکت واحد با ابراهیم مددی، عضو باسابقه و از اعضای هیئت مؤسس سندیکا، دیدار کردند.

این دیدار در فضای صمیمی و همراه با قدردانی از سال‌ها تلاش و مقاومت آقای مددی در مسیر دفاع از حقوق کارگران برگزار شد. اعضای سندیکا ضمن تبریک مجدد به مناسبت آزادی ایشان، بر ادامه‌ی راه مشترک برای تحقق مطالبات کارگران تأکید کردند.

سندیکای کارگران شرکت واحد بار دیگر بر ضرورت آزادی بی‌قید و شرط داود رضوی و همچنین توقف فشارها و آزار و اذیت نسبت به اعضای سندیکا تأکید می‌کند. تمامی فعالان کارگری، معلمان، بازنشستگان و فعالان سیاسی باید بی‌قید و شرط از زندان آزاد شوند.

به امید برقراری صلح و عدالت در ایران و سراسر جهان.

چاره‌ی کارگران و زحمتکشان، وحدت و تشکیلات است.

سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه

***جان باختن یک کارگر در داراب زیرآوارریش کانال آب و فاضلاب**

یک کارگر ۴۲ ساله حین کارحفر کانال آب و فاضلاب در داراب، استان فارس در کیلومتر سه کمربندی این شهر به بندرعباس بر اثر ریزش آورجان خود را از دست داد.

akhbarkargari2468@gmail.com